

[Dahlggaard.]

Demokratiets Opfattelse, at der kan lovgives paa Finansloven, Finansloven er en Lov. Men i øvrigt skal jeg tilføje, at saafremt der ikke var andet end dette formelle imellem den højtærede Minister og os, saa kom vi nok ud derover. Vi fra vor Side vilde gerne stille disse Forslag som selvstændige Lovforslag, hvis den højtærede Minister saa vilde gaa med til dem.

Men det vil han ikke. Det er slet ikke det, det her gælder. Thi i Stedet for at gaa med til saadanne beskedne Besparelser som de her foreslaaede gaar den højtærede Minister den modsatte Vej med Hensyn til sit Budget; han vil fremme Ombygningsarbejder og Nybygningsarbejder; uden Hensyn til, at Lovforslaget om en ny militær Ordning ligger til Behandling, foreslaar Ministeren Ombygning af Kaserner, Opførelse af Ammunitionsmagasiner, Indretning af Depoter, og det skønt 1922-Ordningen, i Henhold til hvilken dette finder Sted, nu — det erkendes af alle — maa forlades. Trods dette fastslaar den højtærede Minister her, at der skal fastgøres Penge og Værdier i Henhold til denne Ordning, der er forladt af alle, uden at man ved, hvilken Ordning der til sin Tid vil blive gennemført.

Den højtærede Minister anfører stolt, at han har jo Pengene, han har jo 4 Mill. Kr., der er kommet ind ved Salg af visse Etablissementer. Jeg kan ikke se, at dette er et Argument. Fordi man har faaet Penge ind, skal man dog ikke anvende dem ufornuftigt. Disse Penge er kommet ind, og de bør selvfølgelig anvendes paa fornuftig Vis, og det kan ikke være fornuftigt paa et Tidspunkt, hvor alle Partier er klare over, at den bestaaende militære Ordning ikke kan opretholdes, at en ny Ordning skal skabes, uden at man aner, hvilken Karakter denne Nyordning vil faa, paa et saadant Tidspunkt kan det ikke være fornuftigt at anvende offentlige Midler til saadanne Ombygninger og Nybygninger paa militære Etablissementer.

Men jeg tror dog nok, man kan sige, at selv om man maatte blive noget overrasket over Ministerens Stilling paa dette Omraade, saa var den sidste Overraskelse, som den højtærede Minister mødte med i Finansudvalget, dog adskilligt større, Forslaget om, at 650 000 Kr., som Staten faar ind som Forsikringssummen for et civilt Skib, der tilhører Marinen, skal anvendes til militære Formaal. Det er, som om Ministeren ikke kan have Penge mellem Hænderne uden øjeblikkelig at skulle omsætte

dem i militære Etablissementer og militært Byggeri.

Disse Penge, som Staten faar ind som Erstatning for Tabet af et civilt Transportskib, tilvejebragt i et ganske andet end militært Formaal, skal anvendes til militære Formaal. Naar man hørte Ministeren tale om dette her i Dag, maatte man næsten sige, at der var en elskelig Naivitet over hans Tale. Det var, som om han havde den Opfattelse, at naar han ikke kom og forlangte nye Penge af Finansministeren, men anvendte Penge, som var kommet ind som en udbetalt Forsikringssum, saa kunde man bilde Befolkningen ind, at disse Penge var fundet, og at det var mere forsvarligt at bruge dem end andre 650 000 Kr., som ligger i Statskassen.

Den ærede Ordfører for Venstre brugte om det foreliggende Spørgsmaal det Udtryk, at man maatte jo opfylde Loven — i nogen Maade, føjede det ærede Medlem til. Jeg vil dog ikke anbefale, at det gode Ord: Lov er Lov, og Lov skal holdes, nu bliver lavet om til, at Lov er Lov, og Lov skal i nogen Maade holdes. Nej, jeg tror, vi maa holde paa den gamle Affattelse. Men Anvendelsen deraf i denne Forbindelse er uden al Mening.

Den ærede Ordfører ved, at en Opfyldelse af Lovene af 1922 i den Forstand, at hvad der er forudsat i dem, skulde præsteres af den nuværende Rigsdag, er der ikke et Menneske her, der tænker sig Muligheden af. Vi har en Ordning, hvis Rammer ikke kan fyldestgøres under de nuværende Forhold ved de Midler, som af Rigsdagen stilles til Raadighed. Alle er enige om, at vi maa komme til en anden Ordning. Saa kan det ikke være rigtigt stadig at kaste Penge ud uden Plan og Mening i Stedet for at spare paa fornuftig Vis, indtil en ny Ordning er tilvejebragt.

Men naar Finansudvalget blev saa overrasket — og jeg tror ogsaa, at den højtærede Ministers egne Partifæller blev meget overraskede over dette Forslag —, stod det i Forbindelse med, at der kun er gaaet 14 Dage, siden Finansudvalget aflagde Besøg paa Orlogsværftet, og — jeg krænker ikke nogen Diskretionspligt ved at sige det — Forsvarsministeren ved den Lejlighed sagde til Finansudvalgets Medlemmer, at han haabede, Finansudvalget kunde gaa med til, at de 650 000 Kr., denne Forsikringssum, anvendtes paa Orlogsværftet til Bygning af Bolværker og nødvendige Planeringsarbejder derude. Kun 14 Dage efter, at Ministeren havde denne Opfattelse, kommer han til Finansudvalget og siger: disse Penge